

2.1 De gældende regler

Efter den praksis, som har udviklet sig på grundlag af de gældende regler, behandles funktionærsager i det storkøbenhavnske område ved sø- og handelsretten i København.

Sø- og handelsrettens saglige kompetence fremgår af retsplejelovens § 9, stk. 3. Efter bestemmelsen i § 9, stk. 3, 1. pkt., afhænger sø- og handelsrettens kompetence inden for funktionærområdet af, om sagen kan anses for en sø- eller handelssag. Det er i den forbindelse afgørende, om fagkundskab til søforhold eller handelsforhold skønnes at være af betydning, jfr. retsplejelovens § 6, stk. 5.

De oprindelige regler vedrørende sø- og handelsretten (1861-loven) opregnede (i § 13) udtrykkelig, hvilke sager der var »handelssager«, deriblandt nævntes »sager, der reiste sig af Handels – Factorers, – Fuldmægtiges, – Betjentes eller – Lærings Tjenesteforhold til deres Principaler«. Efter den dagældende lov var alle funktionærsager uden videre at anse som handelssager.

Efter de nugældende regler i retsplejeloven, der blev gennemført i 1967, er det karakteren af tvisten i den konkrete sag, der er bestemmende for, om det er en sø- og handelssag eller ikke.

I praksis behandles som nævnt ved sø- og handelsretten stort set alle funktionærsager fra det storkøbenhavnske område. Dette gælder, uanset om sagen må betragtes som en almindelig bevissag og ikke rummer spørgsmål, der særligt taler for behandling under deltagelse af fagkyndige dommere ved sø- og handelsretten. Ændringen i 1967 har således ikke haft virkning for behandlingen af funktionærsager i Københavnsområdet.

Ved behandlingen af funktionærsager i sø- og handelsretten medvirker efter retsplejelovens § 9 a, stk. 2, fagkyndige meddommere.

Uden for sø- og handelsrettens geografiske område (jfr. retsplejelovens § 9, stk. 2), behandles funktionærsagerne ved de almindelige domstole. Sagerne anlægges ved byret, såfremt sagsgenstandens værdi ikke overstiger 200.000 kr., jfr. retsplejelovens § 225, nr. 1. Funktionærsager med en højere økonomisk værdi anlægges ved landsret i 1. instans. Retsplejelovens § 6, stk. 4, og § 18 b giver mulighed for, at landsretterne og byretterne kan suppleres af fagkyndige meddommere i handelssager, herunder efter omstæn-

dighederne funktionærsager, men i praksis behandles funktionærsager ved de almindelige domstole uden deltagelse af fagkyndige medlemmer. I de relativt få funktionærsager, som er af søretlig karakter, deltager der ved de almindelige domstole søkyndige fagdommere ved sagens behandling, jfr. retsplejelovens § 6, stk. 4, og § 18 a, stk. 2.

2.2. Retsplejerådets forslag i betænkning nr. 698/1973 om henlæggelse af alle sager mellem private arbejdsgivere og deres ansatte til behandling ved byret i 1. instans.

Efter retsplejelovens § 225, nr. 3, behandles ved byret i 1. instans – uanset sagens økonomiske værdi – alle sager, der opstår af forholdet mellem arbejdsgivere og de af medhjælperloven omfattede medhjælpere.

Retsplejerådet stillede i betænkning nr. 698/1973 om behandling af borgerlige sager forslag om at henlægge sager mellem private arbejdsgivere og deres ansatte om ansættelsesforholdet til byretterne. Om baggrunden for rådets forslag anførtes i betænkningen følgende:

»Spørgsmålet om den rette afgrænsning mellem underretssager og landsretssager har flere gange været genstand for debat, jfr. således H. Topsøe-Jensen i J 1962, side 240–246, C. Bang, smst., side 273–74, Mogens Hvidt, smst., side 421–31 og H. G. Carlsen i Juristen 1963, s. 98–99.

Rådet har ikke i forbindelse med de nu udarbejdede forslag underkastet reglerne om retternes saglige kompetence en dyberegående overvejelse med henblik på en eventuel reform af vidtrækkende karakter. Rådet foreslår dog en enkelt ændring. Ifølge § 225, nr. 10 (nu § 225, nr. 3), er sager, der opstår i forholdet mellem arbejdsgivere og de af medhjælperloven omfattede medhjælpere, henlagt til underret. Også sager mellem læremestre og lærlinge angående lærlingeforholdet er underretssager, jfr. lærlingeloven § 29. I de foran nævnte artikler er Topsøe-Jensen og Hvidt gået ind for, at også funktionærsager henlægges til underret, medens Carlsen har taget afstand fra denne tanke.

For generelt at henlægge disse sager til underretterne taler, at de som følge af kravets størrelse i en årrække i stort omfang har været behandlet af disse retter, og at dette stadig er tilfældet. Trods forhøjelsen af un-